

POESII

DE

MATIŁDA CUGLER-PONI

EDIȚIUNEA A DOUA.

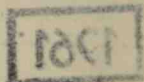
~~Inv. 14564~~

~~Inv. 12299~~

POESII

309409

DE

MATILDA CUGLER-PONI

**BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI**

EDIȚIUNEA A DOUA

Donațiunea Maiorescu

BUCUREȘCI

Editura Librăriei SOCECŪ & Comp.

Calea Victoriei No. 7.

1885.

17215.

859-1

953

BIR	TARA
CGT	12 299

CONTROL 1957

PC III / 05

1761

L

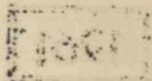
BUCURESCI
 Stabilimentul grafic: SOCECŪ & TECLU
 98, Strada Berzi 98.

[22,209].

B.C.U. Bucuresti

C17215

Când ceva mă necăjește,
Ori ce chin, ce dor să fie,
El la mine se preface
Vrând nevrând în poezie.

Și aceste lacrimi scrise
Isvoresc neîncetat,
Când de mult pe celelalte
Lacrimi, timpul le-a uscat.

Christ was crucified
On the day of our
In the year of our
Victory over the world

At the
In the
In the
In the

II

INTĂIU MAIU

Dup'atâtea zile grele, soarele ear s'a ivit,
Și pădurea, sbuciumată de furtuni, s'a liniștit.
Printre crengi mai trece încă un suspin de ușurare,
Apoi pace obosită, ca după o luptă mare.

Toporașul ce stătuse, plin de spaimă, tupilat,
D'entre umedele frunze capul ear l'a ridicat.
Mii și mii de păserele prevestesc cu veselie
Că vin earăși zile bune, după zile de urgie.

Și din relele trecute nici o urmă n'ai afla
Dacă ici cole o frunză încet nu ar tremura ;
Dacă ici cole, prin earbă, n'ai zări strălucitor,
Ca o lacrimă uitată, câte-un strop căzut din nor.

Soarele mai sus se 'nalță, și c'un dulce s'erutat,
De pe florile duiioase, picurile le-a uscat.
Și pe rațele lui dalbe, ca un vis trimes din raiu,
Se coboară zimbitoare cea d'intăiu ȕiuă de Maiu.

III

MARINARUL

Noaptea-i lină. Peste apă
Trece luntrea 'ncetișor,
În ea cântă marinarul
Cu glas dulce și sonor:

«Copiliță dragă, dragă,
«Eu cu mine te-aș lua
«Și te-aș duce 'n lumea 'ntreagă,
«Pên' sfîrșitul i-aș afla!

«Când te-ai teme de furtune,
«Te-ar cuprinde brațul meu :
«Lasă ceriul, las' să tune,
«Cu noi doi e Dumnezeu!

«Lasă vântul să vuească,
«Ângerii ne-or mântui,
«Căci nu-s alții, se iubească
«Ca noi doi, și n'or mai fi!

«Copiliță dragă, dragă,
«Vin' cu mine 'n luntrea mea,
«Așa dulce viața 'ntreagă
«Brațul meu te-ar legăna!»

El tot cântă și se uită
Cătră malul mult dorit,
Dacă 'n mica ei colibă
Draga lui l-a aușit.

In zadar, ea nu-i răspunde,
Numai valul, murmurând,
Ca un glas din depărtare
Insoțește al său cânt.

In sadam, et non respicere
Nunquam vellet, curruantibus
Et in giza, dicitur de
Innotescit al. seu. etc.

IV

Cânt'-o pasere în sbor,
Cânt'-un cântec plin de dor,
Așa dulce 'ncetișor,
De 'l aud chiar numai eu,
Și 'l aud că-i dorul meu.

Năstrăvancă păsărea,
Tu ce știi durerea mea,
O, mai tare nu cânta,
Să n'audă codrul verde.
Păsărică, de mi-i crede,

Frunțele ar veșteți,
Earba s'-ar îngălbeni,
Prima-vară n'ar mai fi ;
Căci e dorul boală grea,
Ori și ce moare de ea.

VI

Uant o paseră în zbor,
Cântă-n plin de dor,
Așa dulce 'necor,
De-și sud chiar nămași cu
Și-și sud cât dorul meu.

Năvălindă păsărea,
Te ce-și dărua mea,
O, mai tare un cântec,
Și n'arba codrul verde
Lăstucă de mi-și credea.

VI

DU-TE DAR...

«**D**ute dar!» — ți-am ținut eu ție,
Și-am privit cu ochiu uscat,
Și cu'n pept, plin de mânie,
Cum te-ai dus, te-ai depărtat.

«Dute dar, te du in lume,
«Fie-ți drumul, nesfârșit,
«Se nu aflu de-al tău nume,
«Se nu știu, când ai murit!

17215.

C17215-

«Și pe urmele'ți perdute,
«Se s'așeđe, până 'n cer,
«Munți cu vârfuri nevăđute
«Și adânci și late mări.»

Și ce-am ڄis în desperare,
S'a 'mplinit, în ceasul rău,
S'a stins, după munți și mare,
Urma ta, numele tău.

Eu te-am blestemat pe tine,
Și credeam, că te urăsc,
Dar blestemu-i pentru mine,
E blestem, căci te iubesc!

Cum aș face drum prin munte
Lacrimile l'ar săpa,
Peste mări, aș face punte,
Punte cu durerea mea!

Duce m'aș și ți și lună!
Ani și ani! ca se'ți mai spun,
Și de ura mea nebună,
Și de dorul meu nebun!

Duce m'as v'ed' ai lunt
Ani si s'at' ca s'at' m'at' s'p'at'
Si de m'at' m'at' m'at' m'at'
S'at' de m'at' m'at' m'at'

VII

CĂTRĂ UN POET

Când ai venit în lume,
Din ceriu s'a coborît
Un ânger, ce pe tine
Cu jale te-a privit,

Și darul poesiei
În leagăn el ți-a pus,
Apoi, știindu-ți soartea,
Plângând spre ceriu s'a dus.

Și crudă ți-a fost soarta,
Căci dintr' un pept zdrobit
A tale jalnici cânturi
Ca flori au răsărit.

VII

CAPITOLUL VII

Cu jule te-a privit,
Un ânger, ce pe mine
Din ceru s'a coborât
Și dăru' poetiei

În leagăn el s'a pus,
Apoi, s'înălțu' soartei,
Plângând spurcătu s'a dus

VIII

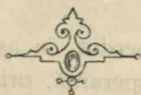
NUMAI O CLIPĂ

Când ai perdut, în astă lume,
Ori ce speranță, ori ce dör,
Când știi ce grabnic trece earăși,
Tot ce-ai avea, în viitor,

Atunci, nu ceri eternitate,
De la o rosă, ce-a 'nflorit,
De ea te bucuri, cât trăește,
Și n'o mai plângi, de-a veșteđit.

Nu ceri credință neschimbată,
Nu ceri amor pîn' la mormânt,
Căci știi, că raiul se coboară,
Numai o clipă, pe pămînt.

IX

Am luat o creangă moartă
Și am pus-o în pământ :
De-oiu avea noroc în lume,
Se vęd creanga înverđind.

Veni blânda primăvară,
Ochiu-mi în zădar căta,
Nici o frunđă cât de mică
Pe ea nu se aręta.

Trecu vara și în toamnă
Frunțele îngălbeneau,
Și, desprinse de-a lor ramuri,
Pe pământ încet cădeau.

Dar' de-odată, peste noapte,
Creanga mică a 'nflorit
Ca sub rața primăverei,
Când cu drag tu mi-ai zimbit.

X

CĂLĂTORUL

Departe, mult departe de țara lui iubită,
Pe drumuri necălcate de-al omului picior,
Se urcă în tăcere, cu inima sdrobită,
Cu fața întristată, un palid călător.

Din când în când s'oprește, o lacrimă își șterge,
Și brațul îl întinde ca dup'un chip iubit,
Apoi adânc suspină și mai departe merge,
Cu fruntea mai plecată, c'un pas mai obosit.

Ce chin așa de mare în suflet îl muncește ?
Lăsat-a el iubita pe țermul depărtat ?
Sau știe, că o mamă îl plânge și-l dorește,
Pe când el pleacă 'n lume de soartă alungat ?

Pe drum florile toate la el privesc cu jale,
Zefirul îl întreabă, șoptind încetișor :
«Ce veste mult dorită, ce dulce întrebare
«L'ai tîi iubiți voiu țice, sermane călător ?»

Drumețul nu răspunde, ci plânge și se duce.
O, flori miloase, blânde, de-ați ști durerea sa,
V'ați veșteți de jale și tu, zefire dulce,
Intr'o furtună rece de groază te-ai schimba !

El nu mai are mamă, el nu mai are frate,
Orfan, cum nu e altul, prin viață a trecut ;
Avea numai o dragă, în ea afla el toate,
Și ânc' odată toate cu dînsa a perdut.

El o iubia atâta! Dar' într'o ȃi de jale
Al morȃii palid ânger, zârind-o 'n calea sa
Așa frumoasă, blândă, cuprins de încântare,
In țara fericirii cu grabă o ducea.

Și el a rămas singur, și făr' de mângâere,
Și fără de speranță, și fără Dumnezeu...
O, nu-i șopti, zefire, se-ți spue-a sa durere,
Ci las' să meargă 'n pace .. amar e drumul său!

Căci nu e chin mai mare, și ce nimic nu-l stinge,
Decât acel, ce-l poartă în peptu-i ars de dor!
El ști', că nime 'n lume n'așteaptă, nime plânge
Și nime nu dorește pe tristul călător.

XI

O POVESTE

Lăra spre înserare, un vânt ușor bătea,
Și frunzele pe arbori el lin le tot mișca.
Prin earbă mii de glasuri șopteau încetișor
Al nopței dulce cântec, al nopței tainic dor.

Dungi roșii de lumină pe câmp se arătau,
Cu soarele de-odată apoi ear dispăreau.
Ș'apoi își puse noaptea, ca singură stăpână,
Pe părul ei cel negru, al stelelor cunună.

Stăteam pe malul apei, și valul murmura,
Și earba lângă mine încet, încet șoptea.
Era din vremi trecute o tainică poveste,
Și jalnică de moarte, precum alta nu este.

Dar, jalnică de moarte, căci moartea-i fu sfârșitul,
Muri juna domniță de-odată cu iubitul,
Și peste-alor iubire, și vina lor cea mare,
Negrul pământ întinsă tăcuta sa ertare.

Pe mal stătea atuncea palatul cel de aur ;
Dar nu avea în dânsul mai nestimat tesaur
De cât acea femee ce din neagră robie
Crudul stăpân al țerei, luase de soție.

Și palida femee, cu peptul plin de dor,
Se cobora adesea la tânăra păstor.
Și-aici pe câmpul verde, de lună luminat,
In fericiți nebune de lume au uitat.

Dar lumea nu-i uitase. O șoaptă s'a iscat,
Pân la stăpân ajunge cuvântu 'nveninat.
El află tot, și groznic, ca tigrlul pânditor,
Se târie prin umbră cu setea-i de omor.

El însuși vrea se-i vadă. El însuși i-a vădut,
Și ca un fer ferbinte prin suflet i-a trecut.
Și pân' ce steaoa ȃilei pe cer nu resări
Iubirea lor cea dulce cu viața lor sfișii.

De mult au fost aceste, de mult s'a petrecut;
Trecut'au ani o mie, și-o sută a trecut,
Și tot șoptește carba, și riul strălucit,
Și spun dulcea poveste cu groznicul sfișit.

XIII

Păseri cu aripi ușoare,
Cătră ceriu nu vă 'nălțați,
Și pe crengele 'nverđite,
Păseri, nu vă legănați!

Sburați peste țeri și mare,
Pên' ce bunul Dumnezeu
V'a 'ndrepta, unde trăește
Pribegit iubitul meu.

De'l găsiți voi trist și palid,
De'l găsiți muncit de dor,
O, cântați, cântați atuncea
Dulce cântec de amor,

Pên' de glasurile voastre
Deal și văi vor răsuna,
Pên' ce jalea lui adâncă
Mult iubitul va uita.

Dar' pe dragul vieței mele
De'l găsiți voi suriđënd,
Cătră ceriu sburați atuncea,
Căci amor nu-i pe pămênt!

XIV

Tu mă întrebi, de ce-s așa de tristă!
Nu știi, ce luptă grea eu am luptat,
Că în stîrșit de chinu-mi fără margini,
De-amoru-mi pentru tine, am scăpat.

Eu am scăpat! Dar' simt adânc în mine,
Cum viața lin și ne'ncetat se trece,
Cum s'a înfipt în inima-mi ferbinte,
S'a 'nfipt adânc a morții mână rece.

Sânt obosită și mi-i dor de pace,
Precum bietul copil e mult dorit
De brațul mumei, când o soartă crudă
Prin codri și pustiu l-a rătăcit.

Adio acum, rămâi în fericire
Și uită-mă, de vei pute uita,
Și uită c'ai sdrobotit fără de milă
O inimă, ce-a fost a ta.

XV

VIORICA

De sub omătul rece,
Eșise, biata floare,
Trezită, din somn dulce,
De-o rață 'nșelătoare.

Un vântuleț, șagalnic,
Incet o legăna,
Și soarele, din ceruri,
Cu dulce îi zimbea.

«Sermană viorică
«La noapte n'ai gândit?
«Departe-i primăvara,
«Și viforu-i cumplit!

«De mortea cea amară
«Cu ce te-i apăra?»
Stejarul, plin de milă,
Pe floare-o întreba.

«Eu m'am gândit la noapte,
«La vifor, mă gândesc,»
— Rspunde mica floare —
«Dar nu veți că iubesc?»

«Și nu veți dragul soare?»
«O las! — Dac'aș muri,
«Cu dulcea-i serutare
«Din moarte m'ar trezi.»

XVI

Știi tu țara cea frumoasă,
Unde spre un cer senin
Se înalț' a filomelei
Jalnic și duios suspin,

Și prin văile nflorite
Trec în taină murmurând
Dulci isvoare recoroase,
Vii cordele de argint?

Cald e soarele acolo,
Stelele mai blând lucesc,
Și pe câmpi, pe dealuri zace
Un surîs Dumneșesc!

Acolo vino cu mine,
Brațul meu te-a sprijini,
Și pe drum a mea iubire
De tot răul te-a feri!

Acolo vino cu mine,
Și 'ntr'o viață de amor
Vom uita trecutul jalnic
Ca un vis îngrozitor!

XVII

MARIA

Pe 'nalta stîncă se ridică
O cruce neagră, semn cumplit,
C'aici în çilele trecute,
O viață tristă s'a sfîrșit.

Pe cruce-i scris numai un nume,
«Maria», parcă pe pămînt,
Nemica n'ar putea să spue,
Mai multă jale 'ntr'un cuvînt.

Pe lângă dânsa crește-o floare,
De soiu străin, necunoscut,
Și cine-acolo a semănat'o,
De nimene nu s'a vădut.

Ea răsărise peste noapte,
Și ca din apă tot creștea,
Pân' ce cu crengelile-i spinoase,
Intreaga cruce-o 'ncunjura.

Când primăvar' apoi venise,
Când frunțele au înverdit,
Atunci, pe crengelile-i selbatici,
O floare roșă-a înflorit.

O floare roșă ca o flamă,
Ce drept spre ceriu se ridica,
Pe dânsa, roua dimineții,
Ca lacrimi tainici, strelucea.

XVIII

Tu te plângi în jalnici cânturi
De-un amor nenorocit,
Și-a ta viață-ți pare ție
Un chin lung făr' de sfârșit.

Dar' nu știi, ce chin mai mare
E nemic se nu simțești,
Și c'o rece nepăsare
Lumea 'ntreagă se privești?

Eu aş vrea se simt durerea
Şi-al tău chin atât de greu;
Căci mai trist este pustiul,
Care-l port în peptul meu.

XIX

UCIGAȘUL

Mult ai iubit, de aceea
și mult ți-s'a erta

«**U**e vă uitați la mine cu fețe spăimântate ?

«De credeți că-i minciună faptul îngrozitor,

«Duceți-vă 'n pădure, pe doi găsiți acolo

«Uciși, și eu aice sînt ucigașul lor.

«Pe doi, a mea iubită și-un om străin cu dânsa,
«Din arma mea un glonte de-odată i-a lovit.
«El nu muri îndată. Cu mâna mea atuncea,
«De-o peatră ascuțită, eu fruntea i-am sdrobot.

«Sbucnea ferbinte sânge, și rănilile deschise
«Păreau că strigă groznic spre-un Țeu resbunător.
«Eu nu simțiam mustrare, căci cine-mi ia a vieții
«Intreagă fericire, pe-acel pot să-l omor.

«Apoi cu ura 'n suflet mă întorceam spre dânsa,
«Dar când vedeam pe earbă, cum palidă zăcea
«C'un zimbet trist și dulce pe mica ei guriță...
«Nu știu, ca și un nuor pe ochi-mi s'așeđa.

«Nu era vinovată! Perfid era străinul
«Cu ochii răi și negri ca și sufletul său.
«Ea slabă era numai, căci slabă e femeea,
«Și nu putea se simtă amor, cum îl simt eu.

«Lung mă uitam la dânsa, și ȝilele trecute
«In gândul meu atuncea încet ear' reveneau,
«Când mă iubea ea âncă, când o iubeam atâta!
«Dar ȝilele trecute acum unde erau?

«Atunci adîncă jale, un dor nespus, ferbinte,
«In peptul meu de-odată selbatec s'a trezit,
«Eu o strîngeam în brațe și o chemam pe nume,
«In mintea mea nebună credeam, că n'a murit.

«Era spre înserare și liniște 'n pădure...
»De unde-atâtea șoapte de-odată se treziau?
«De unde-atâtea glasuri, ce mă strigau pe nume,
«Și-apoi ear' «ucigașe!» în taină murmurau?

«Și rîsete grozave, fețe spăimântătoare..
«In fug' a mele pasuri prin codru rătăcea,
«Dar' fiecare arbor părea că după mine
«Ca brațe inamice crengelile întindea.

«Cum am eșit din codru, nu știu, nici câtă vreme
«Eu am ~~am~~blat prin câmpuri de groază amețit ;
«Vedeam tot răni... și sânge... și-o palidă femeie,
«Pên' ca din visuri grele aice m'am trezit.

«Acum luați-mi viața, luați-mi-o în grabă
«Prin chin, cum n'a fost altul așa amar și greu,
«Se pot pe ceea lume se fiu ear lêngă dênșă,
«Căci ea în raiu trăește, și 'n iad e locul meu!»

Și chin grozav și crâncen a fost a lui pedeapsă,
Dar în momentul morții fața-i se lumina
Ca 'ntr'o gândire sfântă, el murmura în taină :
«Cât am iubit, o Doamne, tu știi și me-i erta!»

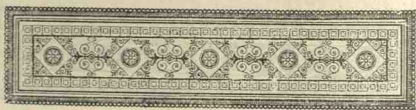

XX

PREA TĂRȚIU

Geru-i trist și făr' de soare,
Toamna merge spre sfârșit,
Ori ce frunză, ori ce floare
A căzut, s'a veștețit.

De pe earba cea gălbie
Se ridică 'ncetinel,
Trist și fără de soție,
Un serman de fluturul.

Prea târziu veniși nebune!
Nu veți tu că tot s'a stins?
S'au trecut ȃmile bune,
Umbra morței s'a întins.

Mori și tu, așa e soartea!
Flori și fluturi împreună,
Le adună toate moartea
In eterna ei cunună.

**BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI**

XXII

Gând cade de pe ceriu o stea,
Am aușit în viața mea,
C'atuncea omul ce dorește
Indată i se împlinește.

Ades în serile frumoase,
Cu mii de stele luminoase,
Eu inspre ceriu mă tot uitam
Și mii de lucruri îmi doream:

«Așu vrea se fiu împărăteasă,
«Și ca o zîină de frumoasă»
Eu tot țiceam, dar ce era,
Nici o steluță nu cădea.

Atunci de-odată te-am zărit,
In ochii ței s'a oglindit
Întregul ceriu, și gîndul meu
S'a rîdicat spre Dumnețeu.

«Din tot ce-am vrut, dorinți o mie,
«O singură a mea se fie!
Să fiu iubită cum iubesc
«Asta e tot, tot ce doresc!»

De mine 'ncet te-ai apropiat,
Și mîna mea o ai luat,
Cu drag priveai în fața mea.....
Atuncea a cățut o stea.

XXIII

Imi vorbiai plin de mânie.
În zadar, iubitul meu!
Căci o altă dulce știre
Am cetit în ochiul tău.

El nu știe-a^ș se preface,
Și seninul trădător
Rîdea vesel de-a ta ură
Și-mi spunea de-al tău amor.

XXIV

IUBIȚI CU TOȚII

Pășerile cântă, pe crengi inverđite,
Fluturii se 'ngână de pe flori pe flori,
Tainic trec prin aer, șoapte fericite;
Cât cuprinde ochiul, ceru-i făr' de nori.

Dulce primăvară, — drag vis de iubire!
La zimbirea'ți blândă, earna a plecat,
Cât era de lungă, plină de jălire!..
Dar tu ești în lume, răul s'a uitat.

Ce'mi vorbești tu încă, de chinuri trecute
Inimă nebună? — Uită de dureri,
Și de-acele țile în lacrimi pierdute! —
N'are primăvara mii de mângâeri?

N'auți cum șoptesce fie-care floare
«Amorul domnește, acum pe pământ.
«O iubiți cu toții! — grabnic frunza moare,
«Grabnic se întoarne tot ear în mormânt,»

XXV

In visurile mele
Pe tine te-am zărit,
Cum te vedeam în viață,
Chip palid, și iubit.

Cu ochii mari și tainici
Tu jalnic mă priviai,
Și 'n peptul tău o rană
Adâncă-mi arătai.

« Ce mână nemiloasă,
« Ce braț afurisit,
« În inima ta blândă,
« Cuțitul a înfipt ! »

Strigam eu cu durere,
Dar' gura ta zimbia,
Și mâna ta spre mine
Încet se rîdica.

De stănci, o țara mea schimbată,
De stănci, e ochiul tău răscolit,
O de-aș putea să plâng o dată
Și cântul meu mi-ai să te vedea.

XXVI

Nu pot se cânt! — O grea durere
Intrat-a în inima mea,
De-acele făr' de mângâere
Și care nu se pot uita.

Am înțeles că 'n astă lume
E mult deșert și mult amar,
Și că iubirea e un nume
Ce se invoacă în zadar.

De-atunci, e fața mea schimbată,
De-atunci, e ochiul meu uscat.
O! de-aș putea se plâng o dată
Și cântul meu mi-ar fi redat.

XVII
Nu pot se cânt — O rîcșă durere
Intrata în inima mea,
De-acele făr, de mângâiere
Și care nu se îndurta.

Am înțeles că n'asce lumie
E mult dăscit și mult amar
Și că îndura e un nume
Ce se învoca în zădar.

XXVII

FERICIRE

S'a dus aceea pâclă,
Ce greu mă apăsa,
Și ceriul ear' e vesel
Ca și inima mea.

Și păsările cântă,
Și flori ear' înfloresc,
Pământu 'ntreg zimbește
Ca într'un vis ceresc.

Și eu ađi fericită
Privesc în viitor;
Căci port în pept o lume,
O lume de amor.

Și plăscăle oiașe,
Și fieri care înhoros,
Pământu' născă zădărnice
Ca într-un vie curăsc.

Și când tărâlu a trecut
Apoi chinat,
Și fior și frunză le-au căsăt
Sub răsăritu greu de căștat

XXVIII

Incet ca lacrimi, la pământ
Cad frunze 'ngălbenite,
Spăriete tremură în vânt
Flori triste vesteđite.

Și soarele roș au apus
De groază și mânie,
El știe că toamna s'a dus,
Că eara vrea se vie.

Și când târziu a resărit
Adouă dimineață,
Și flori și frunze le-au găsit
Sub giulgiu greu, de ghiață.

Si de mult, de mult ce-am plâns,
Dar, că soarele s-a stins,
Dar, că luna s-a pierit...
Când de-odată m-am trezit.

Dar, mi-ai fiica pentru tine,
Se nu mori fără de mine,
Caci de-are mari amândoi
Nu-ai fi moarte pentru noi.

XXIX

Astă noapte te-am visat
Cu flori albe coronat,
Și ca dênsele era
Palidă și fața ta.

Peptul fără semn de viață,
Mâna rece ca de ghiată,
Pacinic pe un pat zăceai,
Eu plângeam, căci mort erai.

Și de mult, de mult ce-am plâns,
Par' că soarele s'a stins,
Par' că lumea a perit...
Când de-odată m'am trezit.

Dar' mi-i frică pentru tine,
Se nu mori fără de mine,
Căci de-am muri amândoi,
N'ar fi moarte pentru noi.

Ah! nu mai pot respira
E oboseala ce o simtesc
Mundul meu se schimba
Si uitata o parasesc

Nu mai revind tana adanca
Ce o pot in papt de azi si noi
Ca Prorocul pe a
Nu iama mea la drumuri

XXX

In viața mea, ce-acum se stinge,
Un lucru bun am învățat,
A ride, când îmi vine-a plânge,
Și mult cu el m'am ajutat.

De oameni răi multă durere
Eu am ascuns cu 'n ris voios,
Ș'am suferit toate 'n tăcere
Sub ochiul lor cel nemilos.

Ași nu mai pot, nemărginită
E oboseala ce-o simțesc,
Mândria mea nefericită
Și ultimă, o părăsesc,

Nu mai ascund rana adâncă
Ce-o port în pept de ani și ani,
Ca Prometeu, pe a vieții stâncă,
Dau inima mea la dușmani.

O ! sfășieasc' o în turbare !
Atuncea toate s'ar sfirși,
Și dup'un chin atât de mare,
Eu aș dormi, dormi, dormi.

Si cand indrepti spre mine
Adanca ta privire,
Va veni se lung in lume,
Se lung de-a mea simțire.

XXXI

Și simțesc fiori în suflet
Și-o groază mă cuprinde,
Când vęd, că a ta mână
Spre mine se întinde.

Imi pari ângerul morții
Cu palida ta față,
Cu fruntea încrețită,
Cu mâna ta de ghiață.

Și când îndrepti spre mine
Adâncă ta privire,
Aș vrea se fug în lume,
Se fug de-a mea sfârșire.

Flora care-a vestea
Franga care-a apăsina
Tot ce-a fost și-a trecut
E perdut, stam perdut

XXXII

Cânt-o pasere și spune
C'or să vie zile bune,
Cu cer dulce strălucit,
Cu câmp vesel înflorit,
Și cu dorul de iubit.

Păsărică nu cânta,
Că mă doare inima,
Și d'ar trece ani o mie
Ce-a murit nu mai invie.

Floarea care-a veșteđit,
Frunđa care-a 'ngălbinit,
Tot ce-a fost și s'a trecut
E perđut, etern perđut.

LXXXII

Sunt o pasăre
C'or să vie dille ban
Cu cer dulce
Cu câmp vesel
Și eu dorn de iubire

Plăcând în cânt
Ce mă dore
Și d'ar treci an
Ce-a murit în mai mare

XXXIII

VRĂJITOAREA

Prin pădurea cea umbroasă
Âmb'l'o babă uricioasă;
Buruene ea culege
Și șoptind le tot alege.

Și pe unde baba trece,
Naște 'n aer fior rece,
Earba pier, veștețește,
Umbră neagră se lățește.

Dar' pe calea din pădure
Vine, culegând la mure,
O copilă ca o floare,
Așa dulce zimbitoare.

— «Vrăjitoare, ce culegi,
«Ce șoptești și ce alegi?»
— «Fac de dragoste, de dor,
«Unui mândru puiușor!»

— «Dacă știi, spune'mi și mie,
«Partea mea cum o se fie:
«Fericită de oi u iubi,
«De-oi trăi sau de-oi muri?»

Baba mâna ei lua
Și într'ênsa se uita :
— «Mult amar, multă durere,
«Mult chin fără mângâere!

«Făt-frumos cu ochi ca mure,
«Nalt ca bradul din pădure,
«Dacă 'n drum le-i întâlni,
«Fugi atunci, cât poți fugi.

«Căci de nu, e vai de tine!
«Peste-un an, se știi tu bine,
«In rîu moartea vei căta,
«Glasul lui de-i asculta!»

— «Vorba ta va fi minciună,
«Babă slută și nebună!»
Vrăjitoarea hîd zimbește;
— «Fată mândră, te păzește!»

Spre apus baba se duce;
Fata 'n groază-și tace cruce
Și cu gândul rătăcit
Merge tot spre răsărit.

Insă mult ea nu mergea,
Și în drum i-se ivea
Făt-frumos cu ochi ca mure,
Nalt ca bradul din pădure.

El în cale o oprește,
Vorbă dulce îi șoptește
Cu un glas așa de blând,
Cum nu-i altul pe pământ,

Cum nu-i altul blând și dulce;
Dar' copila nu se duce,
Fericită ea zimbește
Și în ochii lui privește.

Și ce-a spus și ce n'a spus,
Multe oare-așa s'au dus,
Multe oare de iubire.
Când gândeau la despărțire:

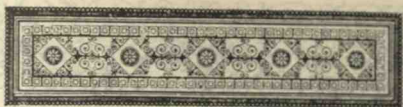
— «Spune-mi, vei veni la mine?
«Maica mea se ști' de tine?»
Ea întreabă, el șopti :
— «Mâni, iubito, voi veni!»

El se duce, ea rămâne,
Și din ași se face mâne,
Mâni și mâni... el n'a venit,
Soare 'n ceriu n'a mai zimbit.

Și copila plânge, plânge,
Dar' durerea i nu se stinge,
Pên' ce 'n undele recoare
Află vecinică uitare.

* * *

In pădurea cea umbroasă
Șade baba uricioasă
Și culege, hîd zimbind,
Buruene pe-un mormânt.

XXXIV

Uscată 'mi este inima,
Și ochiul mi-i uscat,
Cu cea din urmă lacrimă
Și cântu 'mi a 'ncetat.

Și ori ce dor din pept s'a stins,
Durerea s'a sfârșit.
Aș rîde chiar dac'aș putea
De tot ce-am suferit.

Dar nu pot, căci îngrozitor,
Străin mi-e glasul meu ;
El sună aspru și dogit
Când spun de-amorul tău.

Cu milă mă privești acum.
N'ai teamă, n'oi muri !
Acel ce nu mai suferă,
Lung traiu poate trăi.

Și cântu mi se
Cu cer din
Și ochii mi-n
Și scara mi este inimă

De tot ce-am auzit.
Aș tîde chiar dac aș putea
Dureră s'a stîngi
Și ori ce dor din pept s'a stîng

De luncă neînaltă,
Și de lacrimi mătășite,
Pe amoroși, ce săpăsc
Pe inimă, ce să străpungă

Tot le spune suspinând
Căci jale le sunt;
Și când somn le-a venit,
Le fieri lacrimi a vădit

Peste deal luna apare,
Ca o dulce desmierdare
A ei rază argintie
Florile ear' le învie.

Și zefirul se trezește
Și șoptind le povestește
Floricelelor duiioase
Multe taine firooase,

De dureri nealinate,
Și de lacrimi neuscate,
De amoruri, ce sfișesc,
De inimi, ce se sdrobesc.

Tot le spune suspinând,
Câtă jale-i pe pământ;
Și când soarele-a venit,
Pe flori lacrimi a găsit.

XXXVI

PRESIMȚIRE

Arborii simțesc că vine
Earna, și un fior rece
Peste frunzele lor trece.
Ei la ڃilele senine,
Clătinând din capul lor,
Se gândesc cu jalnic dor.

Peste vârful lor, departe,
Se duc păseri călătoare,
Se duc, pleacă după soare;
Nouri vin din altă parte,
Des, încet, o grea grămadă,
Cu vânt rece de zăpadă.

La piciorul lor, zimbește
Un câmp plin de floricele,
Un popor de păserele
Printre crengi le ciripește,
Și trăește ne'ngrijit,
Parcă toamna n'a venit.

Florile, ca ori ce-i floare,
Cred, ce fluturii le-au spus,
Că'n etern de-acum s'a dús
Acea eamnă 'ngrozitoare,...
Și nici ele nu gândesc
La cei vifori ce pândesc.

Dar de-odată trece un gemet,
Trece un strigăt de durere
Peste câmpul înverdit.....
E o biată de cocoară
Ce-a rămas din cârd afară...
Florile s'au îngrozit.

XXXVII

! las' să mor în pace și nu-mi aduce-aminte
De țiile trecute, ce n'or mai reveni,
Și nu-mi vorbi acuma de-amor, de fericire,
De tot, ce pentru mine a fost și n'a mai fi!

Trecut este trecutul, și tot s'a stins cu dânsul,
Zădarnic tu acuma te plângi neîncetat;
Trecutul nu revine și lacrimile tale
De-acum nu mai dau viață amorului sfărmat!

XXXVIII

Bate vântu 'n codru verde !
Copiliță, de m'ai crede,
Te-ai feri de codrul verde,
Căci freamătul frunzelor
Umple sufletul de dor.

Sub răchita cea pletoasă,
Lângă apa răcoroasă,
Copiliță mult voioasă,
Se nu stai se te gândești,
Se nu stai se odihnești.

În răchita cea bătrână
Cânt-o pasere străină,
Și prin crengi încet suspină
Mii de glasuri ce șoptesc
De amorul pământesc.

Fugi de ele! Fugi de ele!
Se nu'ți dee visuri rele,
Se nu'ți facă ڃile grele,
Se nu perđi sufletul tđu
Fărmecat de duhul rđu.

Sfatul meu n'ai ascultat,
Sub răchită te-ai culcat,
Și-ai dormit somn fărmecat,
Și de-atunci, de-un dor cumplit,
Fața ta a veșteđit.

XXXIX

DUREREA

Iți mai aduci aminte de-un timp, ce nu mai este,
Mai știi acele locuri, unde ne întâlneau,
Și n'ai uitat-o încă cea dragă poveste
De vecinică iubire, ce'n taină ne spuneam?

Poveste-așa de dulce, șoptită în deseară,
Când filomela cântă c'un glas fărmeător,
Când toate-ți par eterne, și flori, și primăvară,
Și scumpa ta speranță, și junul tău amor!

Cu inima ferbinte și plină de credință
Te-arunci în lume-atuncea și speri că-i birui,
Și crezi, că pentru tine, prin slaba ta voință,
Chiar legile naturei în cale s'or opri.

O, amăgiri nebune! Când vine toamna rece
Și frunzele pe arbori încet îngălbenesc,
Cum pleac'atuncea toate ca visul, care trece,
Lăsând numai durerea în peptul omenesc.

Căci numai ea-i eternă; durerea nu se stinge,
Durerea ne petrece prin viață la mormânt,
Purtând pe cap coroana'i de lacrimi și de sânge,
Ca semn al stăpânirii, ce are pe pământ.

XL

Pe apa 'ntunecoasă,
In luntrea cea ușoară,
Ce trece peste valuri
Ca paserea ce sboară,

Luntrașul stă a lene.
Cântând el a trecut,
Păn' ce în depărtare
Cântarea-i s'a perdut.

Și de pe mal copila,
Cu ochiul rătăcit,
Urmează mica luntre
Ce 'n drum nu s'a oprit.

Ea știe că iubitul
S'a dus, s'a depărtat,
Și făr' de ȕioa bună,
Și făr' de sërutat.

S'a dus și pentru dînsa
De-acum n'a mai veni.
S'a dus, pierdut în lume,
Ea nu l'a mai zări.

Și vîntul lin al nopței
Șoptește 'ncetișor
Și apa 'ntunecoasă
Murmură plin de dor:

«O vino, căci odihnă,
«Uitare, vei afla;
«Și undele recoare
«Cu drag te-or legăna.

«O vino, crudă-i viața,
«Dar moale-i brațul meu.
«În somnul fără de visuri
«Uita-vei ori ce rău.»

Ca într'un vël de doliu
Luna s'a învălit
Deșert era tot malul
Când ear a răsărit.

XLI

Lă a venit spre mine
Și mâna mi-a luat,
Și 'n ochii lui atunce
Adânc am căutat,

Dar' ce-am văcut în dênșii?
Ah! nime n'a afla,
Căci toat' a mea durere
Și dorul meu era.

XLII

PESCARUL

— « **V**aluri urlă întărtate
«Și furtuna geme greu,
«Nu te duce-acum pe mare,
«Nu te duce, fiul meu!

«Las' la mal mica ta luntre!
«Noaptea tristă, furtunoasă
«Dă putere la a mării
«Spirite întunecoase!

— «N'auđi, maică, un glas jalnic
«Cum mă chiamă 'n depărtare,
«Și suspinuri de durere,
«Cari es adânc din mare?»

«Nu veđi două brațe albe,
«Ce din valuri se rîdică,
«Când un fulger de lumină
«Pe ceriu nourii despică?»

— «Nu te duce, căci perfidă
«E a mării țină rea,
«Cu blândetă amăgește
«Și atrage prada sa!»

— «Nu e țină, ce mă strigă
«Așa dulce, cunoscut,
«Este glasul dragei mele,
«Care 'n val o am perdut!»

«Las' se plec, furtuna rece
«Fruntea mea va recori,
«Și pe valuri turburate
«Poate pacea voiu găsi!»

Și el pleacă, tot se duce
De furtună alungat,
Multe oare, multe zile
Biata mam' a așteptat.

Dar' pescarul nu mai vine,
Dorul lui s'a împlinit,
Căci în apa turburată
Pace-adâncă a găsit.

XLIII

Lra o sară luminoasă,
Luna pe cer se rîdica,
Și fața 'ți palidă, frumoasă,
C'o rață blând' o dismerda.

Ca într'-o rugă de iubire,
Eu te priveam, tu n'o vedeai,
C'o mândră, tainică zimbire,
Ochiul spre cer, îl rîdicai.

Dar ce gândeai, eu nu pot spune;
Simțeam, că-i mare gândul tău,
Știeam, că el cuprinde o lume,
Și numai nu, amorul meu.

Ce mică îți păream eu ție!
Dar universul nesfârșit,
Amorul, spuse ca se fie
Și din nimic, a resărit.

Și pe-acest Dumnezeu, nu știi tu oare?
Pe-acest puternic creator
Il port în pept! – Cu mintea 'ți mare
Tu nu cuprinzi acest amor!

XLIV

❧ Chi ca noaptea cea adâncă,
Pentru ce v'am întêlnit,
Pentru ce așa de dulce,
Așa tainic mi-ați zimbit?

Nu știți voi, că soartea-mi crudă
A scris cu mâna-i de foc,
Se trăesc făr' de speranță
Și se mor făr' de noroc?

XLV

Ele vrei se fac cu mine?
Eu nu mă pot schimba:
Și cum e a mea față
Așa-i inima mea.

Eu nu pot se plec fruntea,
Și nu m'oi umili,
Chiar împăratul lumii,
Cu mine de-ar vorbi!

De vęd o mișelie,
Încerc s'o bicăuesc,
Iubirea mea-i iubire,
Uręc, cea ce uręc.

Nu pot!... Pot toate 'n lume,
Se řtiu că mi-i iubi,
Dar mare-ar fi schimbarea,
Eu cred, că aș muri!

XLVI

- «**S**pune-mi: ȝile fericite
«De-acum nu v'or mai veni?
«Spume-mi: jalea mea adâncă
«Numai moartea va sfîrși?

«Și pe ceriul vieței mele
«Soarele strălucitor
«Va zimbi încă odată
«Dulce zimbet de amor?»

Întrebam în desperare
Ceriul cel întunecat,
Și de-odată pînă nouri
Soarele s'a arătat.

O! răspuns plin de speranță,
Chinul meu se va sfîrși,
Dulce soare de iubire
Ânc' odată-mi va zimbi!

XLVIII

PASEREA MICĂ ȘI VULTURUL

Pe o creangă slabă
Lin se legăna
O pasere mică
Și voios cânta.

De pe-o stâncă 'naltă
Vultur-o privia
Și plin de mândrie
Astfel îi vorbea :

— «Cum de-ți place ție
«Leagănu-ți ușor
«Și nu vii cu mine
«Cătră ceriu în sbor?»

— «Cum se sbor cu tine?»
Paserea 'ntreba,
«Vești cât sînt de mică,
«N'am puterea ta.

«Ții ți-a dat tărie
«Bunul Dumnezeu,
«Ca se 'nalți spre soare
«Mândru sborul tău.

«Dar' de-oiu vre prea tare
«Eu se mă rîdic,
«Nu-s ca tine vultur
«Și-aș pute se pic.

«Sborul t eu cel m ndru
«Uimită-l privesc,
«Dar' a mea crengu a
«Nu o p r şesc!»

XLIX

O B A S M Ă

⓪ basmă stranie mi-ai șoptit
Cu glasul tău cel liniștit,
Și cum spuneai, parcă visam,
Și 'n vis eu toate le vedeam.

Vedeam balauri spăimântoși
Ce se luptau cu feți trumoși,
Vedeam regine încântate
În păseri tainice schimbate.

Și eu eram împărăteasă,
Așa de mândră și frumoasă,
La soare te puteai uita,
La soare, dar la mine ba.

XIX

În carul meu, de smei purtat,
Cu mine parcă te-am luat ;
Și în palatu'mi aurit
Traiu lung și dulce am trăit.

A fost un vis, și visul trece.
Eu stau și stau și mă gândesc,
Aș vrea se știu cum s'a făcut
De m'am trezit și tot trăesc ?

Farmeci sînt în astă lume
Ce aprind în suflet dor,
Și ce pun în inimi june
Nebunie de amor.

Alte ear', cari în grabă,
Fie cât de depărtat,
Pe a vîntului aripă
Aduc dragul cel chiebat.

Când le-aș ști acele farmeci,
Nu v'aș face se-mi zimbiți;
Ochi albaștri, nu aș face
Cu amor se mă priviți.

Dar' pe-a vântului aripă
Cătră mine v'aș chema...
Numai eu știu, ce v'aș spune,
Și de plâns v'ați tulbura.

LII

In natură-i grea tăcere:
Păserile au mușit,
Și în tainică durere
Florile s'au vesteșit.

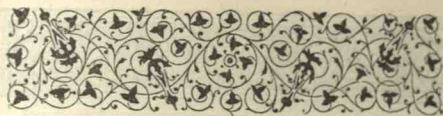
Căci o veste mult amară
Le-a adus al toamnei vânt,
Le-a șoptit, că se coboară
Trista carnă pe pământ.

Arborii plini de măhnire
Mișcă vârful lor uscat;
Mii de corbi la cruda știre
De pe crengi s'au rîdicat.

Apoi ceriul se 'nălbește,
Și încet, încet din nori
Cade neaua și 'nvălește
Frunțe moarte, moarte flori.

Tot, ce-a fost în lume viață,
Ce-a fost dulce în trecut,
Sub lințoliul cel de gheață
Ca un vis a despărut.

LIII

O POVESTE

A fost odată 'n astă lume
O inimă, care iubia
Și ca 'ntr'o sfântă rugăciune
În sfântul său amor credea.

Veni apoi cruda trădare,
Și-o mică vorbă i-a șoptit,
Și în nespusă desperare
Sermana inim' a 'mpietrit.

De-atunci nimica nu dorește,
Căci nu mai știe, ce-i amor,
Și nici trecutul nu-l jălește,
Nici nu mai crede 'n viitor.

Asta-i povestea cea cumplită!
Dar' cum sîrșește, nu ți gâci:
Abia cu viața mea sdrobită
Atunci povestea s'a sîrși.

LIV

N'A FOST VINA TA

De vrei, așa e lumea — Așa a fost se fie,
Suntem în mâna soartei o slabă jucărie,
Ce astă-ți ne rîdică, neprețuit odor,
Și mâni de noi sătulă, ne sfarmă sub picior.

Nu'mi spune de răsplată, nu'mi spune de căință;
Nici bun, nici rău, ce face, nu-i prin a lor voință.
Suntem mașine oarbe, purtate ne'ncetat
De-o mână nevădută spre-un scop ne mai aflat.

Nu mai gândi la chinuri amare din trecut,
Și nu gândi la țile, ce'n lacrimi s'au perduț,
Privește fără teamă iubite 'n fața mea,
Am suferit prin tine, dar n'a fost vina ta

LV

Atât foc grozavul Etna
Nu cuprinde 'n sinul său,
Câtă crudă desperare
Port adânc în peptul meu;

Și atâtea stele n'are
Ceriul dulce 'nșeninat,
Câte lacrimi de durere
Și de chin eu am vărsat!

Numai una 'nastă lume
Ah! se poate măsura
Cu nespusa mea durere,
Numai nesimțirea ta!

LVI

La fereastă stau copiii
Și se uită în grădină,
Ved o pasere și-o chiamă :
« Vină, pășăruică vină ! »

« Vin de grabă prin fereastă,
« Și de feliu nu 'ți fie frică,
« Ai se stai cu noi la masă,
« Noi nu 'ți facem ții nemică,

«Veți! afară viscolește,
«Vină, și cu noi vei fi,
«Pân' ce frigul ear va trece
«Pân' ce florile-or veni.»

Mama a deschis fereastra
Fermături a aruncat,
Paserea le ia în gușă
Și cu dînsele-au sburat.

Copilașii vor se plângă
Când o vęd că tot s'a dus,
Mama lor ii ia în brațe
Și cu drag ast-feliu le-au spus:

«Cu aripele întinse
«Uite, sboară 'n graba mare
«Păsăruica, biata, duce
«Puișorilor mâncare.

«Are-un cuib și-i cald în dînsul,
«Puișorii stau în el,
«Toți se uită prin fereastă
«Pân' la cel mai mititel.»

— «Oare nu mai vine mamă?» —
«Ei întrebă și suspină,
«Când o vîd venind de-odată
«Veselă, cu gușa plină.

«De ați vedea ce bucurie!
«Și cum sar, cum ciripesc,
«Și bătând din aripioare
«Lîngă ea se grămădesc...

«Fie-cărui buna mamă
«Îi dă parte din mîncare,
«Îi dismeardă-i netește
«Și-i trimite la culcare.

«De-a veni ear păsărica
«S'o aduc la noi la masă?
— Nu, .. aruncă-i multă hrană
«Și se sboare ear a-casă.»

LVII

In nopți blânde, luminoase,
La respintini se zăresc
Umbre tainice, duioase
În veșminte de mireasă,
Ce în horă se 'nvêrtesc.

Sînt verginele soție,
Cari soartea le-a iubit
Și 'n ziua de cununie
Dintr'al nunții veselie
Moartea grabnic le-a răpit.

Le-a răpit, cum smulgi o floare
Abia dulce înflorită ;
Dar' ferice-i, cine moare,
Când pe ceriu e încă soare
Și credința nesdrobită.

Înse inima cea jună
N'are pace în pământ,
Și în nopțile cu lună
La respintini se adună
Umbrele de prin mormânt.

Vai de-acel, ce-atuncea trece
Și e prins în hora lor !
Când e oara două-spre-zece
Brațe albe, brațe rece
Tot mai strâns îl încunjor ;

Tot mai tare-l învêrtește
Jocul lor neobosit,
Pên' suflarea-i se oprește,
Pên' ce mintea-i se 'nvêlește
În al morții vël cumplit.

LVIII

DORUL

Nourii se duc, se duc, ...
Eu mă uit în urma lor,
Și în peptu'-mi, se trezește,
Din somn lung vechiul meu dor.

Tot m'aș duce!... De-a mea cale
Nu 'ntreba,... e în zadar!
Margini are deal și vale,
Dorul e tăr' de hotar!

LIX

De te iubesc eu încă!
Tu cum poți întreba?
Crești tu că ani de lacrimi
Au stîns iubirea mea?

Nici moartea n'o va stînge!
Etern nemuritor
Cu sufletu-mi spre ceriuri
S'a duce și-al meu dor.

LX

PRIMĂVARA

«**V**ine earna, vine earna!»
Imi șoptește ne 'ncetat,
Frunța care 'ngălbenește,
Floarea, care s'a uscat.

«Vine earna, vine earna!»
Aud corbii croncănind,
Și la glasul lor, răspunde,
Vântul toamnei, greu gemând.

«Vine primăvara, vine!»
Fericită răspund eu,
Nu vedeți, că flori și fluturi,
S'au trezit, la glasul meu?

Apele sunt desghețate;
Riul curge, strălucit;
Codrul murmură, șoptește,
Ca 'ntr'un dor nemărginit!

Toate le-am trezit din moarte,
Prin un singur, drag cuvânt,
Eu le-am ținut, se se deștepte,
Căci amori-i pe pământ!

LXI

Vrei se te duci în țeri străine,
Vrei se mă lași! Ce ți-am făcut?
Nu te-am iubit, și tu pe mine
Nu mă iubiai tu în trecut?

Acele zile fericite
Nu le mai ști' inima ta?
Eternități nemărginite
De-ar trece, eu nu le-aș uita!

Pentru o inimă sfărmată,
O! om sgârcit și nemilos,
N'ai tu în limba ta bogată
Un singur mic cuvânt duios?

Spune-un cuvânt de mângâere,
Ți, că la mine vei gândi!
Dacă mai știi tu, ce-i durere,
Nu merge-acum făr' a vorbi!

LXII

Fluturașule nebun,
Tu ce sbori din floare 'n floare,
Oare ȕilele cu soare
Nu creȕi tu că vor sfirși?

Arborii bătrâni nu'ți spun,
Trecătoare-i primăvara?
Ca o scurtă ȕi, și seara
Poate bruma va veni!

— Și de'mi spun ei multe, multe
Eu nu cred și rîd voios,
Nu vreau se gîndesc la brumă
Cînd e timpul cel frumos.

Nu mi-e frică nici de earnă
Pe cînd florile zimbesc,
Nici de moartea cea urîță,
Căci sunt tîner și iubesc!

Leagănu'mi e ori ce floare
Hrana mea e mierea lor,
Ceru 'ntreg e plin de soare,
Și-al meu pept e plin de dor!

LXIII

MAMEI MELE

❖ Chi albaștri, blânde stele,
Viața mea ați luminat
Și pe drumurile mele
De mult rău m'ați apărat;

Și cum înspre cer privește
Marinarul rătăcit,
După stele cum găsește
Calea portului dorit,

Așa eu privesc în viață
Tot la voi; cât veți zimbi,
Fie cerul plin de ceață,
Pasul meu n'a rătăci!

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

LXIV

Și de mă vezi tu zimbitoare,
Și veselă, și liniștită,
În peptul meu, nu crezi tu oare,
Că zace-o inimă zdrobită?

În ochii mei, te uită bine,
Apoi te du, și nu 'ntreba,
Amarnic e, ce port în mine,
Nici tu chiar, nu'mi poți ajuta,

Etern, nu vreau lumea se știe,
Chinu'mi nespus, îngrozitor,
Se pot, eu ți l'aș spune ție,
Apoi tăcând, aș vrea se mor.

LXV

UN VIS

Intr'un vis de fericire
Eu pe tine te vedeam,
Al tău glas plin de-armonie
Incântată-l ascultam.

Și cuvinte dulci, fatale,
De amor tu îmi spuneai,
Și-a mea mână cu 'nfocare
Pe-al tău pept o apăsai.

Insă, ah! un glas atuncea
Eată tainic îmi șopti :
«Acest vis de fericire
«Prea curênd se va sfîrși.

«Te-i trezi, dar' visul ista
«In etern nu-l vei uita ;
«Prin o viață făr' de soare
«L-a plăti inima ta!»

Aușind aceste vorbe,
Spăimântată m'am trezit :
Prin o viață făr' de soare
Acel vis eu l-am plătit.

LXVI

NU POT UITA

Nu pot uita! — și ori ce-aș face
E în zadar, — nu pot uita!
În peptul meu, inima zace,
Arsă de dor. Nu pot uita.

M'ai nebunit cu-a ta zimbire!
Cu ochii tăi ce strălucesc,
Tu mă privești, plin de uimire.
Ce vrei, așa e, te iubesc!

Dar, te iubesc la nebunie!
Cât am luptat, tu nu vei ști,
Și în zadar! — Ei bine fie,
Iubindu-te, eu voi muri?

LXVII

RĂCHITA

Grădina-i părăsită. Unde âmbłam odată,
Nici păseri nu mai cântă cu glasul lor voios,
Pe drumuri creşte earbă, pe micul iaz înoată
O luntre sfărîmată de timpul nemilos.

Numai pe mal stă încă răchita cea bătrână,
Cu crengelile plecate spre iazul adormit,
Şi ca visând se mişcă, când dureros suspină,
Trecând pe lîngă dînsa, zefirul rătăcit.

În coaja ei uscată zăresc ânc' al meu nume :
O mână mult iubită în dânsa l-a tăiat,
Apoi făr' de credință a rătăcit prin lume,
Și numai bietul arbor numele l-a păstrat.

Răchita cea bătrână, de-ar vrea ea se vorbească,
Mult ar puté se spue din timpul cel trecut :
Cât e de uitătoare inima omenească...
Ea singură o știe, ea singur' a vădută!

LXVIII

LEACUL

Intrebat-am eu o dată
Pe o babă, fermăcată,
Se mă 'nvețe, ce să fac,
Ca de dor, să'mi aflu leac?

Clătinând din capu-i sur,
Mestecând bobii în ciur,
Rîdea baba, tot a rîs,
Și rîdînd, apoi mi-a zis:

«Lasă gândul de scăpare,
Boala ta, leac chiar de are,
Caută de nu'l afla,
El ți-ar frânge inima!»

«Ai răbdare, vremea sboară,
Ea ce naște, ear omoară,
Și ca flori, ce veștejesc,
Dorurile se stîrșesc.»

Ce-a țiis baba, n'am făcut,
Dorul aprig mi-a trecut,
Dar de leacul, ce-am aflat,
Inima mi s'a sfărmat.

LXX

NINIȚEI ALEXANDRESCU

Eram într'o grădină de lună luminată,
Când auzii de-odată, prin arbori răsunând,
Un glas așa de dulce, cum nu s'aude 'n lume,
Cum cântă numai ângeri, veniți pe-acest pământ.

Cuprinsă ca de-un farmec, eu ascultam atuncea
Cu ochii plini de lacrimi, cu sufletul mișcat,
Visând visuri ferice, uitând lumea întreagă,
Pên' ce a ta cântare, Ninițo, a 'ncetat.

Ani au trecut de-atuncea, dar' sunetele dulci
Ași încă tot vibrează adânc în peptul meu.
Și-adesese ori prin visuri ear' în acea grădină
Mă ved, și ear' răsună prin arbori glasul tău.

LXXI

DE CE EȘTI PALID?

De ce ești palid și tăcut
Și nu'mi dai mâna ta?
O dragă, spune 'mi ce-am făcut,
De nu mă poți erta?

Păcatul, trebuie se fi! greu,
Căci greu 'l pedepsești!
Dece nu ești, ca Dumnezeu?
El eartă când greșești!

Ce scurtă-i viața pe pământ!
O spune 'mi, nu-i păcat?
De-a perde prin un rău cuvânt
Un dulce sërutat?

LXXII

Chiar de n'o știu, o, nu mi-o spune!
Las' s'o cetesc în ochiul tău,
Și, ca o tainică minune,
Iubirea ta s'o aflu eu.

Tot ce-mi poți dice prin cuvinte,
Ori cine 'n lume poate ști,
Dar' ochii tăi cum spun, iubite,
Astfeliu poți numai tu vorbi.

LXXIII

U ce dor te-am aşteptat!
Dragă, pên' ce-a înserat.
Şi la drum mă tot uitam,
Şi cu jale tot spuneam:
«Doamne, oare ce-am greşit
De-aşa greu m'a pedepsit?»

« Când ar ști, ce mult amar
E s'aștepte în zadar,
Un biet suflet chinuit,
Și de gânduri greu muncit.
Când ar ști, ce lungă pare
Țiua cea de așteptare! »

Și cu peptul plin de dor,
M'am culcat. Încetișor
Un vis dulce m'a cuprins,
Și tot chinul l'a învins,
Am visat că mă iubești...
Dragă, se nu mă trezești!

LXXIV

Ai auđit vr'odată a lebedei cântare,
Acel cântec de jale, ce-l cântă pên' ce moare,
Roșind recile unde cu peptul său rănit?
O, spune-mi, acel cântec vr'odat' ai auđit?

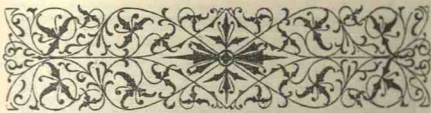
Și-apoi ai fost spre sară singur într'o grădină,
Când vântul trist al toamnei încet, încet suspină,
Când soarele apune, când arborii șoptesc
Și vîrfurile toate tainic se înroșesc?

Și ce-ai simțit atuncea? În pept nu s'a trezit
Un dor fără de nume, adânc, nemărginit?
N'ai fi dat ani din viață pentru aripi ușoare,
Se sbori, se sbori departe și fără încetare?

O, cine-l poartă 'n suflet acel dor fără nume,
Nu are fericire, nu are pace 'n lume!
Cât e de larg pământul, tot âmbă rătăcind,
Nu știe ce dorește și moare... tot dorind!

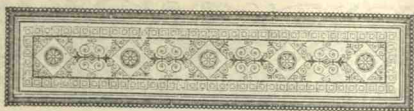

LXXV

UNEI TINERE FETE

Altă dată-mi pari, fetiță,
Ca un ângeraș curat,
Și în altă dată earăși
Chiar un drac împelițat.

Mult mi-am mai stricat eu capul,
Se-ți găcesc ființa ta,
Dar' pentru astfeliu de lucru
E prea slabă mintea mea.

Acum m'am lăsat de gânduri,
De când știi, că mă iubești,
Căci gurița ta e dulce,
De ori drac ori ânger ești.

LXXVI

COPILUL ȘI MUMA

«**T**aci!» șoptește juna mumă
Copilașului, ce plânge,
Și c'un deget ridicat
Spre fereastr' a arătat:

«Veți, acum e noapte neagră,
«Glasuri tainice șoptesc,
«Și pe-afară âmbă smei
«După copilașii răi.

«Pe cei buni îi lasă 'n pace,
«De ei nu se pot lega;
«Căci pe dênșii îi păzesc
«Ângerii, cari-i iubesc.

«Dar' de tine, ȃeu, mi-i teamă,
«C'or veni și te-or lua,
«Căci acum, de când ești rău,
«S'a dus ângerașul tău.

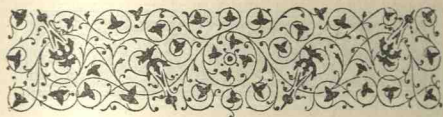
«De-ai vede tu smei, dragă,
«Cât sunt ei de spăimântoși,
«Cu dinți lungi, cu ochi de foc,
«Tu tu-ai face bun pe loc!»

Copilul ascultă, tace,
Lângă sin capu-și ascunde,
Și încet apoi șoptește:
«Ângerul iar' mă păzește?»

Dar' copile, lêngă tine
Dragostea mumei veghia⁷ă,
Nu e păzitor mai sfînt
De cît dînsa pe pămînt!

LXXVII

FLUTURUL

«**F**luturașule ușor!
Eată că te-am prins din sbor,
Și te țin, în mâna mea,...
Dece cauți a scăpa?»

Crede-mă, nu 'ți fac nemică,
Dar mi-ești drag, și mi-e frică,
Că vânt rece te-a lovi,
Mica viață ți-a răpi.»

Ast-feliu cântă, ast-feliu spune,
Un copil, cu minți nebune,
Și în mână, ține strins,
Fluturelul, ce l'a prins.

Aștepta vântul se stee,
Vroea drumul ca se-i dee,
Dar când vântul a 'ncetat,
Cu ce jale n'a aflat,

Cât era sburdalnic, rău,
Micul, protejatul seu,
Cu-așa dragoste 'ngrijit,
Fluturul tot a murit.

LXXVIII

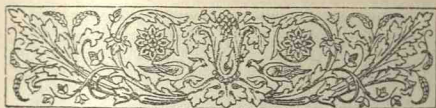
Nu-mi place, când e ziua senină, strălucită,
Și printre frunze trece zefirul tainic, blând;
Când toate-s fericite, când păsările cântă,
Și pace, pace-adâncă domnește pe pământ.

Furtuna-mi este mie, ce-i liniște la alții;
Când nouri împlu ceriul și tună și trăsnesc,
Când urlă vântu 'n codri și arborii se sfarmă,
Atunci mă simt în mine, atunci simt că trăesc!

Pe mare-atunci m'aş duce; într'o luntre uşoară,
De valuri aruncată, eu nu m'aş îngrozi.
Numai unde-i pericol şi vuet şi mişcare,
Acolo este viaţă, acol'o pot iubi.

LXXIX

Nu auți, din depărtare,
Un glas de privighitoare?
Așa jalnic el suspină,
Arborii încet se 'nclină,
Și ascultă, visători,
Cântul dulce, pênă 'n zori.

Și-acel cântec tainic spune,
De oare dulci și nebune,
Când uitând întreaga lume,
Fericiri, fără de nume,
Într'un dulce sërutat,
Impreună am gustat.

A trecut ani oare-o mie?
Ori mai mult încă se fie,
De-atunci de când ne-am iubit?
Fost-a un vis fericit?
Și cocoșul a cântat,
Și din vis ne-am deșteptat?

LXXX

Dintr'o țară depărtată
Mi-a venit tainică știre,
Mi-a venit, se plec îndată
Cu a gândului grăbire.

Acolo, unde m'oiu duce,
Trec prin aer triste șoaapte,
Și pe casă stă o cruce
Și în casă-i vecinic noapte.

Vin cu mine, de-ți sânt dragă,
Căci de singur' oiu porni,
Făr' de mine 'n lumea 'ntreagă
Fericit tu nu-i mai fi!

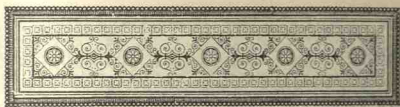

LXXXI

E mică 'mi pare lumea! — De brațele-aș întinde,
Cu-a mele două brațe, eu lumea aș cuprinde,
Și dacă a mea față încet aș rîdica,
Eu stelele clipinde cu drag le-aș sëruta!

Astfeliu ȕiceam în mine, și brațele-am întins,
Și-atunci, pe tine dragă, la peptul meu te-am strins,
Și-apoi, când a mea față, încet am rîdicat,
Nu știu, de ochi, sau stele, erau ce-am sërutat.

LXXXII

EARNĂ ȘI 'N INIMA MEA

Pe un arbor, plin de flori,
S'așeșteau, croncănitori,
Corbi cu pene 'ntunecoase,
Și cu glasuri uricioase.

«Corbilor, nu croncăniți!
«Earnă încă n'o vestiți!
«Nu vedeți și voi, c'afară,
«Incă-i dulce primavară?»

«Nu vedeți și voi, ca mine,
«Dile lungi și nopți senine,
«Și tot câmpul înflorit?...
«Chiar nici toamna n'a venit!»

Corbii când s'au ridicat,
Arborul, l'au clătinat,
Depe dînsul ce cădea,
Frunțe galbene era.

Și pe dealuri, și pe văi,
Unde 'ntorc eu ochii mei,
Nici o frunză, nici o floare,
Numai ghiață și ninsoare.

Ce vedeam, ... Ce mi-a părut, ...
E de mult, de mult trecut!
Numai în inima mea,
Primăvară tot era.

Dar acum a încetat
Visul dulce, încântat, ...
Și e earnă, earnă grea,
Earnă și 'n inima mea!

LXXXIII

LA VENIREA DOAMNEI ÎN IAȘI

«**B**ine-ai venit! Înaltă Doamnă!»
Strigă cortejul strălucit,
Și glasuri mândre de aramă
Sonor îți spun: «Bine-ai venit!»

«Bine-ai venit!» încet șoptește
Și omul cel nefericit,
Știind că mil' acum găsește,
«O ânger blând, bine-ai venit!»

Și flori mulțime, flori duiioase,
Aruncă lumea 'n drumul tău,
Dar una mândră și frumoasă
Ți-a dat'o ție Dumnezeu.

Născută sub a ta zimbire
Tu nu-i vedea al ei sfârșit,
E a poporului iubire
Ce 'ți spune ați «Bine-ai venit!»

LXXXIV

O RAȚĂ LINĂ

A cădut o rață lină
Pe pământul înverdit,
Și dintr'ênsul — ce minune! —
Mii de flori au răsărit.

A cădut o rață lină
Pe un codru 'ntunecat,
Și-atunci mii de filomele
Glasul lor au rîdicat.

A căduț o rață lină
Pe mine din ochiul tĕu,
Și-un amor fără sfîrșire
S'a aprins în peptul meu.

Acum treacă flori și cînturi,
Al meu dor nu s'a sfîrși,
Sufletu-mi plin de iubire
Însăși moartea l-a găsi!

LXXXV

BLOND ȘI NEGRU

Uât mi-i de drag se văd
O frunte înălțată
De plete aurite
În valuri coronată,

Și-un ochiu frumos, albastru,
Așa de blând și lin
Ca ceriul făr' de nouri,
Ca ceriul cel senin.

Dar' mi-i așa de groază
De-un ochiu posomorit,
Și bucle brune-ori negre
În veci eu n'am iubit;

Căci omul negru-mi pare
A fi un spirit rău,
Și iadul plin de flame
Ascuns în ochiul său.

Un ce lăsa de nume
Încăpe n'el ascuns
Dar ochii tăi s'au limpede
Nu pot se cred t'ai plâns

LXXXVI

Ai plâns și tu odată?
Eu, ău, nu pot se cred!
Ah! lacrimi lasă urme,
Ce ani întregi se vęd.

Un ochiu, care odată
A plâns de dor și chin,
Mă crede, nu degrabă
Se face ear' senin.

Un ce fără de nume
Rămâne 'n el ascuns...
Dar' ochii tăi sînt limpezi,
Nu pot se cred c'ai plîns.

LXXXVII

Lști tu sigur, că-i iubire,
Ce mă face se zimbesc?
Și de-ar fi, de-unde ai știre,
Că pe tine te iubesc?

Mulți mai sânt în astă lume,
Frumoși, mândri sânt câți vrei,
Mulți, ce chiar îi știu pe nume—
Unu-mi place dintre ei.

Unu-mi place, și pe mine
Știu prea bine mă iubește.
Acum știi, nu pentru tine
Gura mea duios zimbește!

LXXXVIII

T A I N A

Ai șoptit încet cuvântul
«Te iubesc», și eată vântul
L'a luat, și tot l'a dus,
Pên' la stelele de sus.

Stelele, rișând clipeau,
Și 'ntre dênsele șopteau,
Și 'l spuneau la ori-ce nor,
Ce trecea, pe drumul lor.

Și cu roua dimineții,
La trezirea dulce-a vieții,
A venit ear la pământ,
Fărmecatul de cuvânt.

Dulce, tainic, «Te iubesc!»
Toate florile șoptesc,
A aflat'o 'ntreaga fire
Taina mea de fericire.

LXXXIX

Nu vreu se știi, ce grea durere
A tale vorbe au trezit
În al meu pept, nici câte chinuri
De-atuncea eu am suferit.

Și că acele vorbe crude
Ca un cuțit înveninat,
Ca o săgeată, ce dă moarte,
În al meu suflet au intrat.

Nu! n'am se plâng nici se suspin,
Nu vreu se-ți fac asta plăcere;
Voiu chiar se rîd, pe cînd în pept
Inima-mi moare de durere!

XC

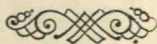
S T E U A

Când după multe chinuri
Un biet nenorocit
În brațul rece-al morții
Scăpare a găsit,

Atuncea de pe ceriuri
Cade o mândră stea,
Căci fiecare 'n lume
Își are stéua sa.

Și de nu ți-a fi milă
Și de nu me-i iubi,
O stea are se cadă...
Știi tu, a cui va fi?

XCII

REGELE CEL MAI IUBIT

Gâte-o dată mă cuprinde
Ca un vis de nebunie,
Parcă sufletu 'mi s'aprinde,
Parcă inima 'mi învie!

Tu nu știi atunci ce tare,
Și puternică, eu sunt!
Parc'aș fi, de-aș vrea, în stare
Se sfărim acest pământ.

Alt pământ, soare și lună,
Eu aș face dac'aș vrea,
Și-a întregii lumi cunună
Pe-a ta frunte-aș așeza.

Tu, ai fi în dânsa rege,
Eu aș fi al tēu popor,
A ta voe ar fi lege,
Implinită cu amor.

Pe coline înverđite,
Tronul tēu s'ar înălța,
Și de flori neveșteđite,
Mândr' ar fi coroana ta.

Slavă n'ai avea, nici nume,
Nici popoare de domnit,
Dar ai fi în toată lumea
Regele cel mai iubit!

XCIH

O ROSĂ VEȘTEȚITĂ

Când greua mea durere,
Când viața-mi s'a sfârși,
Pe inima mea moartă
O rosă veți găsi,

O rosă veștețită;
Dar' se nu mi-o luați,
E tot, ce ieu cu mine,
Cu dânsa mă 'ngropați!

În zilele trecute,
Zile de fericire,
Eu am primit printr'ênsa
O dulce, dulce știre.

Pe inima-mi ferbinte
Serman' a veșteđit;
Cât am scăldat-o 'n lacrimi,
Dar' n' a mai înflorit.

XCIV

A trecut!... Și cine-o știe.
A trecut!... Și cine-o crede,
Cum a fost floarea cea vie
Frunța pe când era verde.

Trecător, pe-a vieții cale,
Nu privi în urma ta.
Mergi la deal, și mergi la vale,
Unde mergi nu întreba.

Câte flori surișătoare
Vor peri sub pasu 'ți greu!
Vântul geme... floarea moare...
Dute 'n pace drumul teu.

XCV

Când îmi jurai iubire,
Florile înfloriau,
Pe crengele 'nverđite
Păseri voios cântau.

Acum florile toate
Eară le-a vesteđit,
Și crengele 'nverđite
Gerul le-a 'ngălbenit.

Și păseri nu mai cântă
Și tot, ce-a fost plăcut,
Cu dulcea primăvară
S'a stîns și s'a trecut.

Dar' earna o se treacă
Și flori vor renflori,
Atuncea pe mormentu-mi
Ear' poate me-i iubi.

XCVI

Prin pădurea cea uscată
Trece vântul vâjîind,
Și-un covor sub pasul toamnei
El așterne pe pămînt.

Sus pe ceriu s'adună nouri,
Tot mai deși, mai negri vin,
Și prin aerul de toamnă
Trece ca un greu suspin.

Earna tristă e aproape
Și sub cruda ei domnire
Tot, ce-i viață 'n astă lume,
Va găsi a sa peire.

Numa 'n peptul meu acuma
Earna nu poate întra,
Primăvara înflorită
O port în inima mea.

Nu mi-i frică nici de nouri,
Nici de-al ernei groaznic chin,
De când dulce îmi zimbește
În doi ochi un ceriu senin.

XCVII

Și ura cea amară,
Și dulcele amor,
Au dispărut din peptu'mi
Încet, încetișor.

Și 'n locul lor, e pacea,
Ce nu s'a mai sfiși,
Un dor, de-a rămas încă,
E dorul, de-a muri.

XCVIII

Mi-ai ȕis ȕiua bună...
Și gura-ȕi cu jale
Palida mea frunte
Duios a atins;

Mi-ai ȕis ȕiua bună...
Și braȕele tale
Un moment, un singur,
Dulce m'a cuprins.

Și-ai plecat, iubite,
Țiua nu mai vine,
De-atunci a mea viață
S'a întunecat.

Mi-ai Țis țiua bună...
Dar' noapte-i în mine,
Căci de multe lacrimi
Ochii mi-au secat!

CI

Ca marea de adâncă,
Ca ea făr' de sfîrșit
Era acea iubire,
Cu care te-am iubit!

Perfid, făr' de credință
Amorul tău era;
Ca marea de adâncă
E astăzi ura mea!

CII

Credeam odată 'n visuri, în visuri mult frumoase,
Cari-mi spuneau adese de-un falnic viitor,
În fericiri nespuse, în inime duiioase
Și 'ntr'un adânc și dulce și nesfârșit amor.

Credeam odată 'n lacrimi, în tot ce-i sfînt și mare,
Tot ce-a pus creatorul în peptul omenesc,
Atunci când i-a dat viață cu sfînta sa suflare
Ca blîndă amintire a raiului ceresc.

Credeam atunci si 'n mine, pășind pe calea vieței,
Tot numai flori și stele aflam în drumul meu,
Purtam pe mândra-mi frunte coroana tinereței
Și zimbetul pe față și 'n pept un Dumnezeu.

Dar' ce mai cred eu astăzi? «Nimic!» inima-mi
[spune,
«Nimic!» capul răspunde și-un glas îngrozitor
Etern, etern șoptește prin mințile-mi nebune:
«Nimicul te așteaptă ca singur viitor!»

V'am aruncat departe, speranțe 'nșelătoare,
Pe voi, ce-atât în viață, atât m'ați amăgit!
Ateu fără de milă și fără de cruțare
Pe ȕeul cel din peptu-mi rîdînd eu l-am sdrobit!

CIII

ULTIMA DORINȚĂ

In pădurea înverșită
Se-mi săpați mormântul meu,
Unde nu-s nici cruci, nici petre,
Unde nu-i pământul greu!

Căci mult greu am dus în lume,
Pên' ce viața-mi s'a sfârșit,
Pên' ce sufletul în mine
De durere s'a sdrobit.

Numai blânde lăcrimioare
Sămënați-mi pe mormânt,
Ca se știe toți, că lacrimi
Mi-a fost partea pe pămënt.

CIV

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

Floarea 'n câmp când veștețește,
Alta 'n locu-i înflorește;
Dar' în peptul omenesc
Florile când veștețesc,
Cade roua în zadar,
Alte 'n loc nu mai resar!

